

Rolnummer 4919
Arrest nr. 30/2011 van 24 februari 2011

ARREST

In zake : de prejudiciële vraag betreffende artikel 26 van de wet van 13 februari 1998 houdende bepalingen tot bevordering van de tewerkstelling en artikel 67 van de wet van 25 januari 1999 houdende sociale bepalingen, gesteld door de Arbeidsrechtbank te Dendermonde.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters M. Bossuyt en R. Henneuse, en de rechters A. Alen, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman, J. Spreutels en T. Merckx-Van Goey, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter M. Bossuyt,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging*

Bij vonnis van 14 april 2010 in zake de nv « Spector Coördinatiecentrum » tegen de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid en de Belgische Staat, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 20 april 2010, heeft de Arbeidsrechtbank te Dendermonde de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 26 van de wet van 13 februari 1998 houdende de bepalingen tot bevordering van de tewerkstelling de artikelen 10 en 11, alsook artikel 16 van de Grondwet, al dan niet in samenhang met artikel 1 van het eerste protocol bij het E.V.R.M. en met het rechtszekerheidsbeginsel, in zoverre het voornoemde artikel 26 het artikel 29, § 1, van de wet van 26 juli 1996 tot bevordering van de werkgelegenheid en tot preventieve vrijwaring van het concurrentievermogen aanpast door aan de oorspronkelijke regeling voor het bekomen van bijdrageverminderingen ingesteld door het voornoemde artikel 29, § 1, een voorwaarde toe te voegen en dit op retro-actieve wijze waar artikel 67 van de wet van 25 januari 1999 houdende sociale bepalingen aan voornoemd artikel 26 retro-activiteit verleent vanaf 1 januari 1997, ten aanzien van de werkgevers die wél aan de voorwaarden voldeden om onder de oorspronkelijke regeling bijdragevermindering te genieten, maar dat in de aangepaste regeling niet meer doen omdat ze onmogelijk kunnen voldoen aan de toegevoegde voorwaarde aangezien de vervulling daarvan in het verleden ligt, *in casu* dat de werkgever in alle kwartalen van 1996 personeel diende te werk te stellen ? ».

Memories en memories van antwoord zijn ingediend door :

- de nv « Spector Coördinatiecentrum », met zetel te 9230 Wetteren, Kwatrechtsteenweg 160;

- de Ministerraad.

Op de openbare terechtzitting van 22 december 2010 :

- zijn verschenen :

. Mr. C. Van Schandevijl *loco* Mr. W. van Eeckhoutte, advocaten bij de balie te Gent, voor de nv « Spector Coördinatiecentrum »;

. Mr. P. Slegers, tevens *loco* B. Fonteyn, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers A. Alen en J.-P. Moerman verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde advocaten gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil

De nv « Spector Coördinatiecentrum » startte op 1 januari 1996 haar activiteiten en had vanaf het derde kwartaal van 1996 personeel in dienst. Op 18 september 1997 verzocht zij de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid om voor de periode van het vierde kwartaal van 1997 tot en met het vierde kwartaal van 1998 een verminderde sociale bijdrage te betalen, omdat zij zou voldoen aan de artikelen 29 en 30 van de wet van 26 juli 1996 tot bevordering van de werkgelegenheid en tot preventieve vrijwaring van het concurrentievermogen.

Met een schrijven van 24 april 2002 liet de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid de nv « Spector Coördinatiecentrum » weten dat die bijdragevermindering niet kon worden toegekend, gelet op de wijziging van artikel 29, § 1, van de wet van 26 juli 1996. Die wijziging geschiedde door artikel 26 van de wet van 13 februari 1998, die in werking trad op 1 maart 1998, maar waaraan vervolgens door artikel 67 van de wet van 25 januari 1999 terugwerkende kracht werd verleend tot 1 januari 1997. Die wijziging had als gevolg dat de werkgever slechts recht heeft op de bijdragevermindering indien hij gedurende alle kwartalen van 1996 personeelsleden in dienst heeft gehad, zodat de nv « Spector Coördinatiecentrum » niet meer in aanmerking kwam.

De nv « Spector Coördinatiecentrum » voert in het bodemgeschil aan dat de retroactieve toepassing van de in het geding zijnde bepaling het door artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde eigendomsrecht schendt. Omdat hij van oordeel is dat die bepaling een bescherming biedt die analoog is aan de bescherming die wordt geboden door artikel 16 van de Grondwet, stelt de verwijzende rechter, gelet op artikel 26, § 4, van de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof, de voormelde prejudiciële vraag.

III. In rechte

- A -

Standpunt van de nv « Spector Coördinatiecentrum »

A.1. De nv « Spector Coördinatiecentrum » zet uiteen dat het arrest nr. 111/99 van het Hof enkel betrekking had op artikel 26 van de wet van 13 februari 1998. Aangezien het verzoekschrift in die zaak werd ingesteld voordat artikel 67 van de wet van 25 januari 1999 aan de voormelde wijzigingsbepaling terugwerkende kracht verleende, heeft het Hof zich over dat aspect nog niet uitgesproken. Hetgeen de nv « Spector Coördinatiecentrum » in het kader van de bodemzaak bestrijdt, is dat aan de wet met terugwerkende kracht een voorwaarde werd toegevoegd waaraan zij onmogelijk kon voldoen, aangezien die voorwaarde exclusief in het verleden vervuld had moeten zijn.

A.2.1. Volgens de nv « Spector Coördinatiecentrum » zou de in het geding zijnde bepaling het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie, in samenhang gelezen met artikel 16 van de Grondwet en met artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens schenden, doordat zij met terugwerkende kracht een recht ontnemt aan een onderneming die reeds alle prestaties heeft geleverd om dat recht te verkrijgen.

A.2.2. De nv « Spector Coördinatiecentrum » stelt dat het besluit van het Hof in het arrest nr. 6/2003 niet kan worden toegepast op de onderhavige procedure, omdat de context *in casu* op enkele vlakken verschillend is.

Ten eerste zou *in casu* geen sprake zijn van een onvoldoende nauwkeurige omschrijving van de oorspronkelijke wetbepaling, aangezien het oorspronkelijke artikel 29 van de wet van 26 juli 1996 geen gewag maakte van de voorwaarde dat de werkgever in elk kwartaal van 1996 personeelsleden tewerk diende te stellen. Die bepaling zou evenmin voor een dergelijke interpretatie vatbaar zijn geweest.

Ten tweede zou *in casu* niet kunnen worden verwezen naar de oorspronkelijke bedoeling van de wetgever om de terugwerkende kracht te rechtvaardigen, aangezien de oorspronkelijke parlementaire voorbereiding nergens doet uitschijnen dat het de bedoeling was werkgevers die niet tijdens alle kwartalen van 1996 personeelsleden tewerkstelden, van het voordeel van de bijdragevermindering uit te sluiten. De memorie van toelichting zou betreffende het oorspronkelijke artikel 29, § 1, van de wet van 26 juli 1996 slechts preciseren dat

het hoofdstuk betreffende de tewerkstellingsakkoorden van toepassing is op de private sector. De parlementaire voorbereiding van de wijzigingsbepaling van 13 februari 1998 kan daar volgens de nv « Spector coördinatiecentrum » niet tegen worden ingebracht.

In dat kader merkt de nv « Spector Coördinatiecentrum » op dat de bepalingen betreffende tewerkstellingsakkoorden in de wet van 26 juli 1996 het stelsel van de wet van 3 april 1995 beoogden voort te zetten, en dat voor de tewerkstellingsakkoorden 1995-1996 nooit een interpretatie is gehuldigd als zou de werkgever slechts op de daarin bedoelde bijdragevermindering aanspraak kunnen maken indien hij gedurende elk kwartaal van 1994 personeelsleden tewerk heeft gesteld.

A.3. De nv « Spector Coördinatiecentrum » betoogt dat uit het gegeven dat de wijzigingsbepaling in overeenstemming met het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie werd bevonden, niet kan worden afgeleid dat de vroegere regeling discriminerend was. Zij ziet overigens niet in hoe sprake kan zijn van een schending van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie doordat te veel rechtsonderhorigen op een gunstmaatregel een beroep kunnen doen.

Standpunt van de Ministerraad

A.4.1. De Ministerraad beklemtoont dat het uitgangspunt van de in het geding zijnde regeling het begrip « arbeids(her)verdeling » is. In weerwil van de wil van de wetgever trachtten een aantal recent opgerichte ondernemingen gebruik te maken van de in het geding zijnde bijdragevermindering. Volgens de Ministerraad dreigde die gelijke behandeling in ongelijke situaties een schending van het gelijkheidsbeginsel te veroorzaken, zodat de wetgever terecht zou hebben beslist, met verwijzing naar de geest van de gewijzigde bepaling, om die situatie recht te zetten.

A.4.2. De Ministerraad wijst erop dat het Hof de wijziging van artikel 29 van de wet van 26 juli 1996 bij de wet van 13 februari 1998 reeds in overeenstemming met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet heeft bevonden. Hij zet uiteen dat bedrijven die pas in 1997 of 1998 actief werden en die in 1996 evenmin een volledig werkingsjaar konden aantonen, in vergelijking met ondernemingen die voor dat jaar wel een volledig werkingsjaar konden aantonen, te gemakkelijk een bijdragevermindering hebben kunnen genieten. Bovendien zou in die nieuwe ondernemingen de toename van het personeelsbestand vanzelfsprekend groter zijn dan in bestaande ondernemingen. De ongelijke behandeling zou bijgevolg voortbestaan indien een onderscheid zou bestaan tussen situaties van vóór 1 maart 1998 en na 1 maart 1998.

A.4.3. De terugwerkende kracht zou bovendien onontbeerlijk zijn. De Ministerraad wijst erop dat artikel 30, § 3, van de wet van 26 juli 1996 bepaalde dat de bedoelde voordelen enkel konden worden toegekend voor de geldigheidsduur van het tewerkstellingsakkoord en uiterlijk tot 31 december 1998.

A.5. De in het geding zijnde bepaling zou bovendien verenigbaar zijn met het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie, temeer daar zij een discriminatoire toestand beoogde recht te zetten. Nieuw opgerichte ondernemingen zouden immers, onder de oorspronkelijke formulering van artikel 29 van de wet van 26 juli 1996 steeds voldoen aan de voorwaarde van de netto aangroei van het personeelsbestand, zonder dat sprake is van arbeids(her)verdeling. Indien de wijzigende bepaling van 13 februari 1998 geen terugwerkende kracht zou hebben gehad, zou een nieuw onderscheid ontstaan tussen twee categorieën van werkgevers die beiden geen aanspraak konden maken op bijdragevermindering conform de oorspronkelijke bedoeling van de wetgever, namelijk dat tussen werkgevers wier aanvraag betrekking had op 1997 en het eerste kwartaal van 1998, en werkgevers wier aanvraag betrekking heeft op het tweede, het derde en het vierde kwartaal van 1998. Een dergelijk verschil zou de wetgever volgens de Ministerraad nooit objectief hebben kunnen verantwoorden. Daarom zou de wetgever ervoor hebben gekozen de inwerkingtreding van de nieuwe voorwaarde te laten samenvallen met de inwerkingtreding van het ganse stelsel van de bijdrageverminderingen in het kader van de tewerkstellingsakkoorden 1997-1998.

A.6.1. Volgens de Ministerraad zou evenmin het eigendomsrecht zijn geschonden. Het beginsel inzake sociale bijdragen is immers dat deze verschuldigd zijn; slechts uitzonderlijk zou van een vrijstelling sprake kunnen zijn, en er bestaat geen subjectief recht op een vrijstelling.

A.6.2. De Ministerraad stelt dat de in het geding zijnde bepalingen de getroffen ondernemingen geen « gewettigde hoop » ontnemen, aangezien er nog controverses waren omtrent de manier waarop de oorspronkelijke bepaling diende te worden toegepast, en doordat ten tijde van de retroactieve wijziging nog geen

vaste rechtspraak bestond die de betrokken bijdragevermindering toekende aan de werkgevers die niet gedurende het ganse jaar 1996 personeel tewerkstelden.

A.6.3. Daarnaast zou artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol de overheid een aanzienlijke appreciatiemarge laten inzake het beperken van het eigendomsrecht. Vanwege de motieven die reeds zijn vermeld in het arrest nr. 111/99 van het Grondwettelijk Hof zou de beperking pertinent en evenredig zijn in het licht van een legitiem doel.

De in het geding zijnde bepaling zou geen eigendomsberoving inhouden, maar slechts een beperking van de eigendom. Er bestaat immers een causaal verband tussen de terugwerkende kracht van de wijzigingsbepaling van 13 februari 1998 en de doelstelling om de bijdragevermindering voor te behouden aan ondernemingen die reeds over een stabiel werknemerspotentieel beschikken. Het zou tevens noodzakelijk zijn om het toepassingsgebied van de in het geding zijnde wijzigingsbepaling te laten samenvallen met dat van de bijdragevermindering zelf.

Bovendien zou de maatregel niet onevenredig zijn, daar het nadeel louter van pecuniaire aard is, en het recht op bijdragevermindering bovendien nooit had mogen ontstaan op grond van de bedoeling van de wetgever.

A.7. Tot slot betoogt de Ministerraad dat ook het rechtszekerheidsbeginsel niet is geschonden, aangezien niet zou kunnen worden volgehouden dat de wijzigingsbepaling, alsook de latere bepaling die daar terugwerkende kracht aan toekende, onverwacht kwam, aangezien zij aansluiten bij de oorspronkelijke bedoeling van de wetgever. Bovendien beoogde de bepaling die retroactiviteit toekende aan de wijzigingsbepaling, veeleer het rechtszekerheidsbeginsel te waarborgen, door de bepaling die het toepassingsgebied van de bijdragevermindering vaststelde, in overeenstemming te brengen met de oorspronkelijke bedoeling van de wetgever.

- B -

B.1.1. De prejudiciële vraag betreft de terugwerkende kracht die artikel 67 van de wet van 25 januari 1999 houdende sociale bepalingen toekent aan artikel 26 van de wet van 13 februari 1998 houdende bepalingen tot bevordering van de tewerkstelling, dat op zijn beurt artikel 29, § 1, van de wet van 26 juli 1996 tot bevordering van de werkgelegenheid en tot preventieve vrijwaring van het concurrentievermogen wijzigt.

Artikel 26 van de wet van 13 februari 1998 bepaalt :

« Artikel 29, § 1, van de wet van 26 juli 1996 tot bevordering van de werkgelegenheid en tot preventieve vrijwaring van het concurrentievermogen, wordt vervangen door de volgende bepaling :

' § 1. Dit hoofdstuk is van toepassing op de werkgevers en de werknemers op wie de wet van 5 december 1968 betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités van toepassing is en voor zover deze werkgevers in elk van de vier kwartalen van 1996 hebben tewerkgesteld andere dan werknemers die hoofdzakelijk prestaties verrichten voor de huishouding van de werkgever of diens gezin, en de personen bedoeld in artikel 4 van het koninklijk besluit van 28 november 1969 tot uitvoering van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders.

In de zin van dit artikel wordt verstaan onder personeel hebben tewerkgesteld, voor elk van de vier kwartalen van 1996 bij de RSZ ten minste één dag moeten aangegeven hebben zoals bedoeld in artikel 24 van het koninklijk besluit van 28 november 1969 tot uitvoering van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, met uitzondering van de dagen gedekt door de vergoedingen bedoeld in artikel 19, § 2, 2°, a), b), d) en e) van dit besluit. ' ».

Aangezien het oorspronkelijke artikel 29, § 1, van de wet van 26 juli 1996 niet vereiste dat de werkgevers in elk van de vier kwartalen van 1996 werknemers tewerk dienden te stellen, houdt de wijziging bij de wet van 13 februari 1998 een beperking van het materiële toepassingsgebied van die bepaling in.

B.1.2. In het arrest nr. 111/99 van 14 oktober 1999 heeft het Hof een beroep tot vernietiging van artikel 26 van de wet van 13 februari 1998, gebaseerd op de schending van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie, verworpen. Het Hof oordeelde dat artikel 26 van de wet van 13 februari 1998, net zoals de tewerkstellingsakkoorden zelf, tot doel had de beschikbare arbeid over zoveel mogelijk werknemers te (her)verdelen, en dat de wetgever « in redelijkheid [vermocht] te oordelen dat de ondernemingen die hun bedrijvigheid niet tijdens de vier kwartalen van 1996 uitoefenden, niet beschikten over een voldoende stabiel werknemerspotentieel waardoor zij daadwerkelijk aan de met de maatregel beoogde arbeidsherverdeling zouden kunnen doen ».

Met betrekking tot het argument van de verzoekende partijen dat ondernemingen die voldoen aan alle begin 1997 en 1998 bestaande wettelijke en conventionele voorwaarden inzake tewerkstelling en aanwerving, zouden worden geconfronteerd met een wetgevend initiatief dat retroactieve werking heeft, oordeelde het Hof in dat arrest het volgende :

« Uit geen van de bepalingen met betrekking tot de inwerkingtreding kan worden afgeleid dat de wetgever aan de bestreden bepaling als dusdanig terugwerkende kracht heeft verleend ».

B.1.3. Artikel 67 van de wet van 25 januari 1999 houdende sociale bepalingen, dat dateert van na het verzoekschrift dat heeft geleid tot het arrest nr. 111/99, heeft vervolgens wel terugwerkende kracht toegekend aan artikel 26 van de wet van 13 februari 1998. Die bepaling luidt immers als volgt :

« Artikel 26 van de wet van 13 februari 1998 houdende bepalingen tot bevordering van de tewerkstelling heeft uitwerking op 1 januari 1997 ».

B.2.1. Artikel 16 van de Grondwet bepaalt :

« Niemand kan van zijn eigendom worden ontzet dan ten algemenen nutte, in de gevallen en op de wijze bij de wet bepaald en tegen billijke en voorafgaande schadeloosstelling ».

Artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens bepaalt :

« Alle natuurlijke of rechtspersonen hebben recht op het ongestoord genot van hun eigendom. Niemand zal van zijn eigendom worden beroofd behalve in het algemeen belang en met inachtneming van de voorwaarden neergelegd in de wet en in de algemene beginselen van het internationaal recht.

De voorgaande bepalingen zullen echter op geen enkele wijze het recht aantasten dat een Staat heeft om die wetten toe te passen welke hij noodzakelijk oordeelt om toezicht uit te oefenen op het gebruik van eigendom in overeenstemming met het algemeen belang of om de betaling van belastingen of andere heffingen en boeten te verzekeren ».

Aangezien die internationaalrechtelijke bepaling een draagwijdte heeft die analoog is met die van artikel 16 van de Grondwet, vormen de erin vervatte waarborgen een onlosmakelijk geheel met diegene die zijn ingeschreven in die grondwetsbepaling, zodat het Hof, bij zijn toetsing van de in het geding zijnde bepalingen, rekening houdt met de eerstgenoemde.

B.2.2. De niet-retroactiviteit van wetten is een waarborg ter voorkoming van rechtsonzekerheid. Die waarborg vereist dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk is, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat die handeling wordt verricht. De terugwerkende kracht kan enkel worden verantwoord wanneer zij onontbeerlijk is voor de verwezenlijking van een doelstelling van algemeen belang.

B.3.1. De doelstelling van artikel 67 van de wet van 25 januari 1999 houdende sociale bepalingen werd in de parlementaire voorbereiding als volgt omschreven :

« Het toepassingsgebied wat betreft de werkgevers die kunnen genieten van de vermindering van de werkgeversbijdragen voor sociale zekerheid, die in het kader van de tewerkstellingsakkoorden voor de jaren 1997 en 1998 werd toegekend, is vastgelegd bij artikel 29 van de wet van 26 juli 1996 tot bevordering van de werkgelegenheid en tot preventieve vrijwaring van het concurrentievermogen.

Artikel 26 van de wet van 13 februari 1998 houdende bepalingen tot bevordering van de tewerkstelling heeft dit toepassingsgebied gewijzigd door het toevoegen van de voorwaarde personeel te hebben tewerkgesteld tijdens elk van de vier kwartalen van het jaar 1996 dat bij de RSZ is aangegeven.

Aangezien de inwerkingtreding van dit artikel niet elders in de wet is geregeld, moet deze bepaling sedert 1 maart 1998 verplicht worden toegepast.

Naar de geest van de wet moet de voorwaarde personeel te hebben tewerkgesteld tijdens elk van de vier kwartalen van het jaar 1996 blijkbaar worden toegepast voor het hele jaar 1997 en 1998. Het invoeren van een ongelijke behandeling lijkt in strijd met het doel van de wet.

Deze bepaling moet dan ook terugwerkende kracht hebben tot 1 januari 1997, datum waarop de volledige maatregel betreffende de verminderingen van werkgeversbijdragen die in het kader van de tewerkstellingsakkoorden 1997-1998 werden toegekend, in werking is getreden » (*Parl. St.*, Kamer, 1997-1998, nr. 1722/1, p. 11).

B.3.2. De wetgever heeft willen vermijden dat als gevolg van de wijziging van artikel 29, § 1, van de wet van 26 juli 1996 bij artikel 26 van de wet van 13 februari 1998 een onderscheid zou ontstaan op het vlak van de toepassingsvoorwaarden van de bijdragevermindering tussen, enerzijds, de vier kwartalen van 1997 en het eerste kwartaal van 1998, en, anderzijds, het tweede, het derde en het vierde kwartaal van 1998.

B.4.1. Door het temporele toepassingsgebied van de bijkomende toepassingsvoorwaarde gelijk te schakelen met het temporele toepassingsgebied van de ganse regeling betreffende de bijdragevermindering in het kader van de tewerkstellingsakkoorden 1997-1998, heeft de wetgever een maatregel genomen die verantwoord is om dat verschil in behandeling te vermijden.

B.4.2. Het akkoord dat de sociale partners hebben gesloten om de groei van de tewerkstelling te bevorderen, waarvan de tenuitvoerlegging moest worden vergemakkelijkt en ondersteund door de wet van 26 juli 1996, gold overigens voor de periode van 1 januari 1997 tot 31 december 1998. De terugwerkende kracht van de in het geding zijnde bepaling was

bijgevolg onontbeerlijk opdat artikel 30 van de wet van 26 juli 1996 op adequate wijze uitwerking kon hebben voor de periode tijdens welke het akkoord van de sociale partners van toepassing was.

B.4.3. Uit het feit dat sommige werkgevers die op grond van de oorspronkelijke bepaling recht hadden op een bijdragevermindering, na de retroactieve wijziging dat recht niet meer bezaten, kan niet worden afgeleid dat de wetgever op onverantwoorde wijze voor de betrokken ondernemingen een met artikel 16 van de Grondwet en met artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens strijdige eigendomsbeperking of een met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet strijdige rechtsonzekerheid zou hebben ingevoerd.

B.5. De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 67 van de wet van 25 januari 1999 houdende sociale bepalingen, dat terugwerkende kracht verleent aan artikel 26 van de wet van 13 februari 1998 houdende bepalingen tot bevordering van de tewerkstelling, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op de openbare terechtzitting van 24 februari 2011.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

M. Bossuyt